

گل سرخ

سیدضیاءالحق سخا

« دم‌سیده از پس دیوارنسترن، گل سرخ
کشیده قد، به هوا داری - چمن، گل سرخ

به سوگ هجرت پروانه های رنگین بال
دریده چاک - گریبان پیرهن، گل سرخ

ز فتنه های نهان تا که پرده بردارد
نهاده سر به بنا گوش نسترن، گل سرخ

زبان سرخ خطرپیشه ی شگوفاییست
به رغم داس خطر، اینهمه گشن، گل سرخ

به بزم شعرچمن، وه چه خوش سروده «سخا» !
چکامه ی به تسلاي داغ من، گل سرخ

هزار آیینه تصویر زخم باغ - من است
- درین بهار، زشمشیراهرمن، گل سرخ

اگر نه شیره ی درد است با عصاره ی خون
چرا شگفته به دامن این وطن، گل سرخ !؟